Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 335 van 1 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. ELGAZI**
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2026 tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 mei 2026.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat H. ELGAZI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (…) februari 1987.

1.2. Verzoeker dient op 22 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 september 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer X van 14 maart 2024 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.3. Verzoeker dient op 25 februari 2025 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal neemt op 20 februari 2026 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming. Bij schrijven van 10 maart 2026 deelt de commissaris-generaal mee dat deze beslissing wordt ingetrokken.

1.5. De commissaris-generaal neemt op 18 maart 2026 opnieuw een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

*"**B. Motivering***
Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.
Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.
Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe doorslaggevende documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek.
U verwijst in het kader van voorliggend verzoek naar het feit dat uw neef E. een stemopname van een zekere S. (die deel uitmaakt van de "cults") kreeg waarin S. u bedreigt en verzekert dat u bij terugkeer naar Nigeria door hem zal worden opgespoord en gedood. U stelde dat u de stemopname aan het CGVS zou bezorgen ("Verklaring volgend verzoek" geregistreerd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) d.d. 13 februari 2026). Uw raadsvrouw, H.E., maakte op 13 februari 2026 een video over aan het CGVS, maar deze werd door het CGVS geweigerd omwille van informatieveiligheid. Dit bewijsstuk werd niet door u of door uw raadsvrouw in een andere (veilige) vorm voorgelegd.
In verband met deze stemopnamen van S. kunnen sowieso volgende bedenkingen worden gemaakt. U vermeldde weliswaar de naam "S." in het kader van uw eerste verzoek als iemand die u wilde rekruteren voor de Aye cult en u beweerde door leden van de Aye cult te zijn vervolgd, maar er dient te worden benadrukt dat de door u in het kader van uw eerste verzoek uiteengezette problemen met de Aye Cult volstrekt ongeloofwaardig werden bevonden. De RvV bevestigde deze beoordeling in haar arrest van 14 maart 2024. Er kan bovendien niet worden ingezien hoe een eventueel audiobericht van S. ingesproken op de voicemail van uw neef E. en door E. naar u doorgestuurd, de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsmotieven, die zich nota bene eind 2015 zouden hebben voorgedaan, zou kunnen herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.
Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie …) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische

groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is. De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.
In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.
De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.
Uit het recente rapport van EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 (…) dat een overzicht geeft van de veiligheidssituatie in Nigeria in de periode van 1 januari 2023 tot 31 maart 2024, met inbegrip van recente veiligheidstrends, de impact op burgers en een uitsplitsing van de veiligheidssituatie per geopolitieke zone, blijkt dat de situatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja stabiel is gebleven. Uit een grondige analyse van dit rapport blijkt geenszins dat de veiligheidssituatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja dermate is gewijzigd dat de huidige beoordeling door het CGVS in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet meer actueel zou zijn.
De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.
U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.
Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: "*Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid"*.

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (*cf*. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de

verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. De partijen werden, overeenkomstig oud artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, verzocht om de akte van kennisgeving van de huidige bestreden beslissing van 18 maart 2026, dewelke zich niet in het administratief dossier bevond, neer te leggen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) en verzoeker hebben respectievelijk op 11 juni 2026 en 29 mei 2026 de gevraagde akte van kennisgeving overgemaakt.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 juli 2026 staat het volgende vermeld: *"(…)De wnd. voorzitter bevestigt het ontvangst van de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing. Verzoekende partij volhardt dat hieruit blijkt dat het beroep toch tijdig werd ingediend, wat door de wnd. voorzitter tevens wordt vastgesteld. De verzoekende partij wordt de mogelijkheid geboden de zaak ten gronde te bepleiten (…)".*

2.5. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de *in casu* bestreden beslissing werd genomen op 18 maart 2026 en niet op 20 februari 2026, zoals door de Raad verkeerdelijk werd gesteld in zijn beschikking. Aldus kan er geen betwisting zijn dat het op 21 maart 2026 ingediend beroep werd ingediend binnen de wettelijk voorziene beroepstermijn. De inhoud van de beschikking kan derhalve niet langer standhouden. De Raad wijzigt, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook zijn standpunt van de beschikking van 19 mei 2026. Aldus dringt zich een beoordeling van de grond van zaak op, waarbij verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid werd geboden om de grond van de zaak te bepleiten.

3. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van "*de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht; Schending van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet; Schending van artikel 3 EVRM*".

Hij verschaft volgende toelichting bij zijn middel:

"Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de wijze waarop verwerende partij het dossier heeft behandeld op zich reeds ernstige vragen doet rijzen omtrent de zorgvuldigheid van het gevoerde onderzoek. Verwerende partij heeft immers op 21 februari 2026 reeds een eerste beslissing genomen in het kader van het volgend verzoek van verzoeker, tegen dewelke beroep werd ingesteld, doch deze beslissing vervolgens zelf ingetrokken. Een dergelijke intrekking kan bezwaarlijk anders worden begrepen dan als een impliciete erkenning dat deze beslissing gebrekkig was. Dit geldt des te meer nu uit het dossier blijkt dat in die eerste beslissing de veiligheidssituatie in het land van herkomst niet of nauwelijks werd onderzocht. Het gegeven dat verwerende partij zich genoodzaakt zag om haar eigen beslissing in te trekken, illustreert dat het dossier initieel niet met de vereiste zorgvuldigheid werd behandeld. Het kan niet worden aanvaard dat verzoeker wordt geconfronteerd met opeenvolgende beslissingen, waarbij eerst een gebrekkige beslissing wordt genomen en nadien vervangen door een nieuwe beslissing die, zoals hierna zal blijken, nog steeds dezelfde fundamentele tekortkomingen vertoont. De administratie is gehouden om van bij de eerste beoordeling een volledig en correct onderzoek te voeren, temeer in een materie waarin fundamentele rechten op het spel staan. Hoewel verwerende partij in de thans bestreden beslissing ogenschijnlijk heeft gepoogd dit gebrek te remediëren door te verwijzen naar landeninformatie, blijft deze verwijzing louter abstract en algemeen van aard. De beslissing bevat geen concrete toepassing van deze informatie op de situatie van verzoeker. Zij beperkt zich tot algemene beschouwingen over de veiligheidssituatie in Nigeria, zonder dat wordt uiteengezet op welke wijze deze situatie zich specifiek manifesteert in Edo State, noch hoe deze evolueert in recente periode, noch welke impact deze heeft op burgers zoals verzoeker. Een dergelijke benadering is in strijd met de op verwerende partij rustende verplichting om een actuele en individuele beoordeling te maken. Het volstaat niet om te verwijzen naar algemene rapporten; de administratie dient deze informatie daadwerkelijk te analyseren en toe te passen op het concrete dossier. In casu ontbreekt een dergelijke analyse volledig. De motivering blijft steken in algemene formules die in tal van dossiers op identieke wijze worden gehanteerd en die niet toelaten na te gaan of er daadwerkelijk een onderzoek heeft plaatsgevonden. Daarbij komt dat verwerende partij zelf erkent dat de veiligheidssituatie in Nigeria wordt gekenmerkt door een veelheid aan gewelddadige actoren en conflicten van diverse aard. Er wordt verwezen naar gewapende groeperingen, criminele netwerken en

lokale milities, waarbij bovendien wordt erkend dat de grenzen tussen deze actoren vaak vervagen. Niettemin wordt zonder verdere toelichting geconcludeerd dat deze situatie niet leidt tot een reëel risico voor burgers. Deze redenering is niet alleen onvoldoende gemotiveerd, maar tevens intern tegenstrijdig. Indien wordt erkend dat het geweld diffuus, complex en moeilijk af te bakenen is, kan niet zonder meer worden aangenomen dat burgers geen risico lopen. Integendeel, net de onvoorspelbaarheid en de verspreiding van het geweld maken dat burgers zich moeilijk kunnen onttrekken aan de risico's die hiermee gepaard gaan. De beslissing miskent aldus de realiteit van het geweld in Nigeria, dat zich niet beperkt tot duidelijk afgelijnde conflicten, maar zich manifesteert in een bredere context van structurele onveiligheid.

- Verwerende partij hanteert bovendien een te enge interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet waar zij stelt dat de loutere aanwezigheid in een regio onvoldoende is om een reëel risico aan te tonen. Een dergelijke benadering strookt niet met de rechtspraak van het Hof van Justitie, waarin uitdrukkelijk werd geoordeeld dat het risico kan voortvloeien uit de combinatie van de algemene veiligheidssituatie en de individuele omstandigheden van de betrokkene. Het is niet vereist dat een verzoeker individueel wordt geviseerd, doch wel dat wordt nagegaan of de intensiteit van het geweld zodanig is dat een burger er niet aan kan ontsnappen. In casu heeft verwerende partij nagelaten een dergelijke globale beoordeling te maken. De analyse blijft fragmentair en abstract, en houdt geen rekening met de concrete situatie van verzoeker, noch met de aanwezigheid van gewelddadige netwerken in zijn regio van herkomst. Evenmin wordt onderzocht in welke mate verzoeker zich in geval van terugkeer daadwerkelijk zou kunnen beschermen tegen deze risico's. Daarnaast wordt volledig voorbijgegaan aan de vraag of verzoeker in zijn land van herkomst kan rekenen op effectieve bescherming. Nochtans vormt dit een essentieel onderdeel van de beoordeling. Het volstaat niet om te stellen dat er geen algemeen risico bestaat; er dient eveneens te worden nagegaan of de autoriteiten in staat en bereid zijn om bescherming te bieden tegen de aanwezige dreigingen. In de bestreden beslissing ontbreekt elke analyse op dit punt. Dit gebrek is des te problematischer nu algemeen bekend is dat de Nigeriaanse autoriteiten geconfronteerd worden met aanzienlijke structurele problemen, waaronder een gebrek aan middelen, inefficiëntie en corruptie. Door dit element volledig buiten beschouwing te laten, heeft verwerende partij nagelaten een essentieel onderdeel van de risicoanalyse uit te voeren. De gebrekkige analyse van de veiligheidssituatie werkt bovendien rechtstreeks door in de beoordeling onder artikel 3 EVRM. Deze bepaling legt een absolute verplichting op aan de lidstaten om geen personen terug te sturen naar een land waar zij een reëel risico lopen op onmenselijke of vernederende behandeling. Deze verplichting impliceert dat de autoriteiten een grondig en individueel onderzoek moeten verrichten naar de risico's bij terugkeer. In casu heeft verwerende partij zich beperkt tot algemene overwegingen en nagelaten om concreet na te gaan of verzoeker, gelet op zijn herkomst en de algemene context, een dergelijk risico loopt. Een dergelijke benadering voldoet niet aan de vereisten die voortvloeien uit artikel 3 EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat een bijzonder strikte toetsing vereist.

- Ten slotte kan niet worden voorbijgegaan aan de wijze waarop verwerende partij is omgegaan met het door verzoeker aangebrachte bewijsstuk. De stemopname, waarin verzoeker expliciet met de dood wordt bedreigd, werd door de administratie niet onderzocht om redenen van informatieveiligheid. Zonder verzoeker de mogelijkheid te bieden om dit element op een andere wijze over te maken, wordt vervolgens geoordeeld dat er geen nieuwe elementen voorliggen. Een dergelijke werkwijze is onverenigbaar met het zorgvuldigheidsbeginsel. Indien een bewijsstuk om technische redenen niet kan worden geopend, rust op de administratie de verplichting om een oplossing te zoeken die een inhoudelijke beoordeling mogelijk maakt. Het kan niet worden aanvaard dat het ontbreken van een technisch onderzochte versie van het bewijsstuk tegen verzoeker wordt aangewend, terwijl hij wel degelijk een relevant element heeft aangebracht. Het geheel van deze elementen leidt tot de vaststelling dat de bestreden beslissing niet steunt op een volledig en correct onderzoek en dat de motivering tekortschiet. De beslissing laat niet toe te begrijpen op basis van welke concrete elementen werd geoordeeld dat verzoeker geen reëel risico loopt, noch hoe de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst daadwerkelijk werd beoordeeld. De bestreden beslissing is derhalve aangetast door schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de toepasselijke bepalingen van de Vreemdelingenwet en het EVRM, en dient om deze redenen te worden vernietigd.

- De bestreden beslissing vertrekt van de premisse dat verzoeker geen nieuwe elementen zou hebben aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Deze beoordeling berust echter op een juridisch foutieve interpretatie van het begrip "nieuw element". Verwerende partij lijkt immers te vereisen dat het nieuwe element de eerdere ongeloofwaardigheidsbeoordeling volledig moet herstellen of weerleggen. Een dergelijke benadering vindt geen steun in de wet. Artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet vereist enkel dat het aangebrachte element de kans op bescherming aanzienlijk kan vergroten. Het volstaat dat het element potentieel relevant is voor de risico-inschatting. Het is niet vereist dat dit element op zichzelf reeds doorslaggevend bewijs

vormt of dat het de eerdere beoordeling volledig onderuit haalt. De beoordeling moet prospectief en toekomstgericht zijn en niet louter retrospectief. In casu heeft verzoeker een recent element aangebracht dat zich situeert na de eerdere procedure, met name een expliciete doodsbedreiging. Ongeacht de beoordeling van eerdere feiten, kan een dergelijk element op zichzelf een nieuw risico creëren of een bestaand risico actualiseren. Door dit element louter te benaderen vanuit de eerdere ongeloofwaardigheidsbeoordeling, heeft verwerende partij nagelaten het zelfstandig en in zijn eigen context te beoordelen. Dit komt neer op een vermenging van twee onderscheiden beoordelingsfasen, hetgeen strijdig is met de draagwijdte van artikel 57/6/2. Het gevolg hiervan is dat verwerende partij de drempel voor een volgend verzoek aanzienlijk hoger legt dan wettelijk voorzien, waardoor verzoeker in feite wordt beroofd van de mogelijkheid om nieuwe ontwikkelingen in zijn situatie te laten onderzoeken. Dit vormt een schending van de wet.

- Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tevens behept is met een schending van het beginsel van een effectieve rechtsbescherming. Het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, vereist dat een verzoeker de mogelijkheid heeft om de relevante elementen van zijn zaak op een effectieve wijze te laten onderzoeken. Dit impliceert niet alleen toegang tot een rechter, maar ook een daadwerkelijke beoordeling van de aangevoerde elementen door de administratieve instantie. In casu werd verzoeker deze mogelijkheid in de praktijk ontnomen. Het door hem aangebrachte bewijsstuk werd niet onderzocht, terwijl het ontbreken van een beoordeling vervolgens tegen hem wordt gebruikt. Bovendien werd een eerste gebrekkige beslissing genomen en ingetrokken, waarna een tweede beslissing volgde die nog steeds geen afdoende onderzoek bevat. Deze gang van zaken ondermijnt het vertrouwen in een eerlijke en effectieve behandeling van het dossier. Een dergelijke werkwijze maakt dat het recht op een effectief rechtsmiddel illusoir wordt. Indien de administratie relevante elementen naast zich neerlegt zonder inhoudelijk onderzoek en vervolgens stelt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de toegang tot bescherming uitgehold.

- Voorts dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing ook het beginsel van behoorlijk bestuur, en meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, schendt. Het redelijkheidsbeginsel vereist dat de administratie geen beslissingen neemt die kennelijk onredelijk zijn, in die zin dat geen redelijk handelende overheid tot dezelfde conclusie zou komen op basis van de voorliggende gegevens. In casu kan moeilijk worden volgehouden dat de conclusie van verwerende partij redelijk is. Enerzijds erkent verwerende partij dat de veiligheidssituatie in Nigeria complex en gewelddadig is, met een veelheid aan actoren en een diffuus karakter van het geweld. Anderzijds wordt zonder verdere concrete analyse besloten dat deze situatie geen reëel risico inhoudt voor burgers. Deze sprong in de redenering wordt niet gedragen door de motivering en is niet logisch te verantwoorden. Daarnaast wordt een expliciete en recente doodsbedreiging volledig geneutraliseerd zonder inhoudelijke beoordeling, louter omdat deze zou aansluiten bij eerdere verklaringen. Ook dit is kennelijk onredelijk. Een actuele bedreiging kan niet zonder meer worden genegeerd op basis van een eerdere beoordeling, zonder dat wordt nagegaan of deze bedreiging op zich geloofwaardig en relevant kan zijn. Het geheel van deze elementen maakt dat de beslissing niet alleen gebrekkig gemotiveerd is, maar tevens kennelijk onredelijk.

- Ten slotte dient te worden gewezen op de schending van het beginsel van non-refoulement in zijn ruimere betekenis. Dit beginsel, verankerd in artikel 3 EVRM en artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, verplicht de Belgische Staat om zich ervan te vergewissen dat een persoon bij terugkeer niet wordt blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade. Deze verplichting is absoluut en laat geen ruimte voor een marginale of oppervlakkige toetsing. In casu blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verwerende partij zich daadwerkelijk heeft vergewist van de afwezigheid van een dergelijk risico. De analyse blijft algemeen, theoretisch en onvoldoende onderbouwd. Er wordt niet concreet nagegaan welke risico's verzoeker loopt in zijn specifieke regio, noch hoe hij zich daartegen zou kunnen beschermen. Het ontbreken van een dergelijke verificatie is des te problematischer gelet op het feit dat de administratie zelf een eerdere beslissing heeft moeten intrekken wegens gebrekkige motivering. In plaats van een grondige en hernieuwde analyse uit te voeren, wordt opnieuw een beslissing genomen die dezelfde fundamentele lacunes vertoont. Dit is onverenigbaar met de verplichtingen die voortvloeien uit het non-refoulementbeginsel."

4. Aanvullende nota's

De commissaris-generaal maakt op 14 juli 2026, overeenkomstig oud artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin hij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de volgende rapporten voegt:

- "*EUAA Country Guidance: Nigeria van maart 2026 (…);*
- *EUAA COI Report: Nigeria - Country Focus van november 2025 (…);*
- *EUAA COI Report: Nigeria Security Situation van november 2025 (…);*

- *EUAA COI Query - Nigeria: Major political, security, and human rights developments van 19 januari 2026 (…)*"

5. De beoordeling

5.1. Voorafgaand

5.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van het CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5.1.2. De bestreden beslissing werd op grond van oud artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Deze bepaling, zoals gewijzigd door artikel 62 van de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie, luidt als volgt:

"*Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden […], onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk*."

5.1.3. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, in de zin van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347) of voor subsidiaire bescherming in de zin van de artikelen 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

Hierbij kan nog steeds nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overweging 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de

beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37).

5.1.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

5.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.2.1. De Raad wijst erop dat hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van deze aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

5.2.2. Verzoeker werd naar aanleiding van zijn volgend verzoek om internationale bescherming gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Gevraagd op basis van welke nieuwe elementen hij opnieuw internationale bescherming aanvraagt, stelt verzoeker "*Op 03.10.2025 kreeg mijn neef E. een stemopname van een zekere S. (< Cults), die voor mij bedoeld was: hij bedreigt mij: "wanneer ik in Nigeria terugkom, zal hij deze informatie krijgen, en dan zal hij mij opsporen en doden." Hij noemt mij daar bij de drie laatste letters van mijn voornaam, nl. U."* (zie AD, "verklaring volgend verzoek" *dd*. 13 februari 2026, vraag 17).

5.2.3. De Raad onderstreept dat verzoeker zijn problemen met de cults reeds aanhaalde in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek en dat verzoekers relaas toen ongeloofwaardig werd bevonden bij arrest van de Raad met nummer 303.214 van 14 maart 2024.

5.2.4. Waar verzoeker bij huidig volgend, opnieuw verwijst naar deze problemen met de cults, vormt dit louter een voortzetting van een relaas dat reeds op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden. Het louter volharden in en voortbouwen op het ongeloofwaardig relaas is geenszins van aard de geloofwaardigheid ervan te herstellen of om te buigen.

5.2.5. Wat betreft voormelde stemopname, waarnaar verzoeker in zijn verklaring bij de DVZ verwijst, wijst de Raad op het volgende. Verzoeker kan worden gevolgd dat uit een nazicht van het rechtsplegingsdossier niet kan worden afgeleid dat hem uitdrukkelijk de mogelijkheid werd geboden om deze stemopname, die in de door diens advocaat verzonden wijze werd geweigerd omwille van informatieveiligheid, op een andere wijze voor te leggen. Evenwel dient de Raad vast te stellen dat hieruit nog niet volgt dat de commissaris-generaal in gebreke is gebleven om een inhoudelijke beoordeling te maken van de door verzoeker aangehaalde doodsbedreiging. De Raad onderstreept in deze dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij de DVZ zelf een samenvatting heeft gegeven dat de inhoud van de stemopname, met name dat "*hij bedreigt mij: "wanneer ik in Nigeria terugkom, zal hij deze informatie krijgen, en dan zal hij mij opsporen en doden." Hij noemt mij daar bij de drie laatste letters van mijn voornaam, nl. U.".* In de bestreden beslissing werd aangaande deze stemopname als volgt gemotiveerd: "*In verband met deze stemopnamen van S. kunnen sowieso volgende bedenkingen worden gemaakt. U vermeldde weliswaar de naam "S." in het kader van uw eerste verzoek als iemand die u wilde rekruteren voor de Aye cult en u beweerde door leden van de Aye cult te zijn vervolgd, maar er dient te worden benadrukt dat de door u in het kader van uw eerste verzoek uiteengezette problemen met de Aye Cult volstrekt ongeloofwaardig werden bevonden. De RvV bevestigde deze beoordeling in haar arrest van 14 maart 2024. Er kan bovendien niet worden ingezien hoe een eventueel audiobericht van S. ingesproken op de voicemail van uw neef E. en door E. naar u doorgestuurd, de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsmotieven, die zich nota bene eind 2015 zouden hebben voorgedaan, zou kunnen herstellen.*" De Raad dient vast te stellen dat verzoeker geen dienstige argumenten inbrengt tegen deze inhoudelijke beoordeling, noch brengt hij concrete argumenten aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat deze inhoudelijke beoordeling ontoereikend is of niet de gehele inhoud van de stemopname omvat. Hij concretiseert niet waarom de door de commissaris-generaal gevolgde werkwijze, die getuigt van een inhoudelijke beoordeling van de door verzoeker verschafte samenvatting van de stemopname, zijn effectief rechtsmiddel heeft geschaad. De Raad onderstreept verder dat aan stemopnames, verzonden via een voicemailbericht op een telefoon, hoe dan ook een bijzonder beperkte bewijswaarde hebben, omdat deze bijzonder eenvoudig te manipuleren en ensceneren zijn. Er kan tevens worden aangestipt dat het opmerkelijk is dat verzoeker verwijst naar deze stemopname als antwoord op de vraag "*op basis van welke nieuwe elementen vraagt u opnieuw internationale bescherming aan"*. Verzoeker verklaart immers dat de stemopname dateert van 3 oktober 2025, terwijl hij zijn volgend verzoek reeds indiende op 25 februari 2025. Aldus bestond de door verzoeker aangehaalde reden van zijn volgend verzoek om internationale bescherming nog niet op het ogenblik dat hij dit verzoek indiende.

5.2.6. Er kan verder geenszins worden vastgesteld dat de commissaris-generaal zich bij zijn beoordeling heeft gebaseerd op een juridisch foutieve interpretatie van het begrip "nieuw element". De loutere overtuiging van verzoeker dat een expliciete doodsbedreiging op zichzelf reeds een nieuw risico kan creëren of de bestaand risico kan actualiseren, kan niet volstaan. Verzoeker verwijst naar het belang van een beoordeling van dit element in zijn eigen context, maar kan er niet aan voorbijgaan dat hij deze doodsbedreiging zelf situeert in de context van zijn eerder aangehaalde problemen met de cults.

5.2.7. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, verwijst de Raad naar de uitgebreide evaluatie van de veiligheidssituatie, opgenomen in de aanvullende nota van de commissaris-generaal. Hierin kan als volgt worden gelezen:

"Het bestaan van een gewapend conflict volstaat niet om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar er moet ten minste sprake zijn van een situatie van willekeurig geweld. Het geweldsniveau in Nigeria kan verschillen van regio tot regio en bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per staat moet rekening worden gehouden met de volgende elementen:
i) De aanwezigheid van actoren van geweld;
ii) De aard van de gebruikte tactieken en methoden;
iii) De frequentie van veiligheidsincidenten;
iv) De mate waarin het geweld geografisch gespreid is binnen een staat;
v) Het aantal burgerslachtoffers;
vi) De mate waarin burgers de staat zijn ontvlucht als gevolg van het gewapend conflict.
Bij de beoordeling van de huidige veiligheidssituatie in Nigeria wordt rekening gehouden met (…)

Wat betreft de algemene situatie in Nigeria: Uit de voorgaande informatie blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen: het gewapende conflict tussen Boko Haram en (aan de staat gelieerde) strijdkrachten in de noordoostelijke regio, of het gewapend conflict tussen Lakurawa en

(aan de staat gelieerde) troepen in de noordwestelijke regio; het gewapend conflict tussen Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP); het gewapend conflict tussen gewapende separatistische groeperingen, zoals ESN (de paramilitaire vleugel van IPOB) en Nigeriaanse veiligheidsgroepen in de zuidoostelijke regio; gewapende conflicten van gemeenschapsmilities van boeren en veehouders in verschillende staten in Noord-Centraal, Noordwest- en Zuid-Zuid-regio's; en het crimineel geweld zoals de vergeldingsaanvallen door burgerwachten of burgermilities en jongerengroepen tegen gewapende groeperingen, alsook de gewapende confrontaties tussen gewapende sekten of bendes.
De dynamiek van het geweld in Nigeria gaat gepaard met overlappende actoren, waardoor het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten steeds vager wordt. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.
Volgens de commissaris-generaal is er in geen enkele staat in Nigeria sprake van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15, c) van Verordening (EU) 2024/1347.
In een aantal deelstaten zoals Borno, Katsina, Zamfara, Benue, Abuja/ Federal Capital Territory, Kogi, Kwara, Nasarawa, Niger, Plateau, Adamawa, Taraba, Yobe, Kaduna, Sokoto en Kebbi vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de loutere aanwezigheid in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.
De overige 21 deelstaten zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 15, c) van Verordening (EU) 2024/1347. Verzoeker bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt"
Na een zorgvuldige analyse van de beschikbare landeninformatie, treedt de Raad deze beoordeling van de veiligheidssituatie bij. Verzoeker beperkt zich tot het veralgemeend verwijzen naar de situatie in Nigeria en het aanhalen dat er sprake is van een veelheid aan gewelddadige actoren en conflicten van diverse aard. Hij brengt evenwel geen enkele concrete en objectieve landeninformatie aan, die afbreuk doet aan de vaststelling dat het geweld in Edo State – zijn regio van herkomst – niet beantwoordt aan de criteria van willekeurig geweld in de zin van artikel 15, c) van Verordening (EU) 2024/1347. Deze vaststelling vindt steun in door de commissaris-generaal gehanteerde informatie, waaronder de EUAA *Country Guidance: Nigeria* van maart 2026 (p. 76). Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan die erop wijzen dat hij het risico loopt op een andere vorm van ernstige schade. Aldus toont verzoeker ook niet aan dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulement beginsel.

5.2.8. Waar verzoeker nog opmerkt dat de commissaris-generaal reeds eerder een beslissing heeft genomen aangaande zijn volgend verzoek om internationale bescherming, doch deze vervolgens heeft ingetrokken, wijst de Raad erop dat verzoeker hieruit niet kan afleiden dat de huidige bestreden beslissing zou zijn behept met een gebrek of zou getuigen van een onzorgvuldigheid.

5.2.9. Rekening houdend met het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoeker geen dienstige argumenten aanbrengt die de beoordeling van de commissaris-generaal dat er geen sprake is van nieuwe elementen die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten, aan het wankelen brengt of hier een nieuw licht op werpt. Deze beoordeling wordt door de Raad bijgetreden.

5.3. In zoverre een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. De commissaris-generaal heeft het (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

5.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
S. VANDEVORST,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
S. VANDEVORST	N. DENIES